

Otázka: *Zmenil by svoj postoj?*

Darwin žil v dobe pred vznikom molekulárnej biológie. Žil v dobe, kedy geologický výskum bol ešte len v ranom štádiu. Vtedy bola zdokumentovaná len veľmi malá časť fosílného záznamu a veľmi veľa z mnohých dnešných vedeckých objavov bolo neznámych a pravdepodobne ich vtedy ešte ani nikto nepredvídal.

Matematik Oxfordskej univerzity a muž veriaci v evanjelium, John Lennox, v spojitosti s darvinistickou evolúciou vyhlásil: „Nepreháňam, keď poviem, že evolučná teória mala na ľudskú honbu za tým, čo je podstatné a čo má zmysel, taký dopad ako zemetrasenie. Dopad, ktorý zasiahol každú stránku ľudského života. Ak je život výsledkom výlučne prírodných procesov, ako je to potom s morálkou? Aj morálka sa evolučne vyvinula? Ak áno, potom aký zmysel má naše chápanie dobra a zla, spravodlivosti a pravdy?“

Bez výhrady súhlasím s Johnom Lennoxom, že evolúcia je oveľa viac než len biologický koncept nejakej zmeny v čase. Je to učenie o pôvode, o odpovedi na otázku: „Odkiaľ pochádzame?“ A má obrovský, hlboký dopad na to, za koho sami seba pokladáme a ako sa budeme správať k druhým ľuďom. Aké je a bude ovocie evolučného postoja/svetonázoru v

spoločnosti, ktorá prijíma myšlienku, že žiadny Boh neexistuje a že všetko povstalo len z primitívnych počiatkov?

Pozoruhodné veci vychádzajú najavo z Darwinovej korešpondencie. Zo samotných Darwinových spisov a listov je zrejmé, že on sám zápasil a snažil sa nejako vyrovnať s tým, kam jeho evolučné myšlienky vedú. Pre evolucionistov je neznesiteľná skutočnosť, že ani po 150-tich rokoch veľká časť ľudstva neprijíma koncept evolúcie ako svoj svetonázor. Veľa ľudí, laikov a rovnako aj odborne vzdelaných, vôbec neprijíma a nestotožňuje sa s tvrdeniami Darwina. Opäť a opäť, rok za rokom rôzne prieskumy potvrdzujú, že je to fakt. V štatistikách napríklad čítame: „Viac ako polovica dospelých opýtaných v prieskume v desiatich krajinách si myslí, že v školách by sa na hodinách, kde sa vyučuje veda a evolúcia, malo popri evolúcii vyučovať aj stvorenie a kreacionizmus. Medzi tými, ktorí vedia, čo je darvinizmus, v priemere 53 % vnímalo, že by sa mali vyučovať aj iné možné pohľady alebo stanoviská.“

A predsa! Keď počúvame sekulárnych humanistov, tak vnímame, že sa snažia navodiť dojem, že celá debata o evolúcii je už dávno uzavretá a evolúcia je zdokladovaná. Je to preto, lebo títo ľudia sú už dopredu nastavení tak, že neznášajú a nepripúšťajú žiadnu ideu zvrchovaného Boha, ktorý by nám nariaďoval, ako máme žiť.

Často sa poslucháčov na prednáškach pýtam a dávam im výzvu: „Naozaj máte otvorenú myseľ?“ Inými slovami: „Naozaj ste odhodlaní ísť kdekolvek, kam dôkazy povedú? Ste pripravení prijať to, čo dôkazy hovoria? A to aj vtedy, keď by to bol hoci aj pravý opak toho, čo by ste očakávali? Ste pripravení orientovať svoj svetonázor smerom, ktorým ukazujú dôkazy?“

To, že by vedci boli úplne nestranní pozorovatelia faktov, je čistý mýtus. Scot Todd, ktorý pracuje na univerzite v Spojených štátoch, povedal nasledovné: „Dokonca aj keď všetky údaje poukazujú na inteligentného tvorca, takáto hypotéza je z vedy vylúčená preto, že nie je naturalistická.“ Toto vôbec neznie ako otvorená myseľ. A pritom poukazujú na kresťanov a ich obviňujú, že majú slepú vieru. Toto vôbec nie je vedecky nastavená myseľ, lebo tá by vždy mala ísť tam, kamkoľvek vedú fakty, bez ohľadu na to, aký názor príslušný vedec práve zastáva. Toto si treba veľmi dobre uvedomiť a privlastniť, kedykoľvek pracujeme s vedeckými poznatkami. Áno, výpoveď Scota Todda je úprimná, ale odkrýva jeho predsudky.

Fakty, alebo to, čo nazveme holé dáta, potrebujú rámec, v ktorom ich vykladáme. A to, čo sa jednej osobe môže zdať ako rozumný výklad, inej osobe, ktorá vychádza z iných východísk, sa už môže javiť úplne inak. Je to tým, že rôzni ľudia majú rôzne svetonázory, vidia veci z rôznej perspektívy.

Kedy sme zosumarizovali typický evolučný svetonázor, mohol by vyzerat' zhruba takto: milióny rokov, náhoda, samovoľný vznik života, utrpenie, smrť, choroby, vtáctvo z dinosaurov, človek z opice atď. Pritom sa nájdú aj vyznávajúci kresťania, ktorí majú takýto postoj, ale takéto presvedčenie, takáto viera sa nedá odvodiť z Písma. Navyše, takáto viera prezrádza veľkú neznalosť základov biblickej pravdy. Mať tento postoj ďalej znamená, že títo ľudia neprijímajú historický záznam v knihe Genezis.

Zosumarizujme biblický svetonázor (Genezis kapitoly 1-11): Boh stvoril, tisícky rokov, smrť pred pádom neexistuje, všetko stvorené podľa svojho druhu, dinosaury žijú spolu s človekom,

noachovská potopa atď. Z tejto perspektívy rozhodne platí, že svet je starý nie milióny, ale len tisícky rokov. Človek je biologicky komplexný organizmus, ale je zásadne odlišný od akýchkoľvek iných organizmov, ktoré Boh stvoril. Tento postoj vychádza z toho, že Božie slovo je pravdivé a platí.

Tieto dva svetonázory majme na zreteli a položme si otázku: „Ako by pravdepodobne reagoval Charles Darwin, keby vedel to, čo dnes vieme my?“ „Čo keby vedel o nasledovnom?“:

1. O celom tajomstve „pôvodu života“?
2. O dôkazoch ultrarýchleho vzniku fosílií?
3. O nedostatku skutočných prechodových foriem vo fosílnom zázname?
4. O zložitosti bunkovej či molekulárnej biológie?
5. O genetických hraniciach evolúcie?
6. O tom, čo Biblia naozaj učí o stvorení?

1. Pozrime sa na pôvod samotných buniek.

Niekedy sa počiatok vzniku života nazýva chemická evolúcia, ale otázka znie: „Odkiaľ vôbec prišla, kde sa tu vzala celá biochemická sústava a molekulárne zloženie bunky?“ „Ako by mohla takáto komplexnosť, akou je bunka, povstať z neživej hmoty bez toho, aby tam bola prítomná inteligencia?“

Andy Knoll je profesorom evolučnej teórie na Harvardskej univerzite. Citujeme z jeho interview z 3. mája 2007: „Myslím, že musíme uznať, že sa pozeráme ako cez začadené sklo. Nevieme, ako život na tejto planéte vznikol. Nevieme presne, kedy vznikol. Nevieme, za akých okolností vznikol.“ Dá sa to doložiť množstvom citátov, v ktorých to evolucionisti priznávajú.

Vyzdvihujem ich úprimnosť, lebo priznávajú nevedomosť o veciach týkajúcich sa pôvodu, ale pritom útočia na ľudí, ktorí veria, že je to Boh, ktorý stvoril život. Mnoho ľudí sa dnes snaží vytvoriť umelý život, alebo sa snažia vytvoriť nejakú formu organizmu tým, že lepia dokopy kúsky DNA. Týmto ale ešte nevytvárajú nič pôvodné a zložené len zo samotných atómov. To, čo robia, je, že len používajú už existujúce sústavy, ktoré sú už v bunkách prítomné.

Uvedomme si to takto: Ak by sa raz podarilo vedcom v laboratóriu vytvoriť nejakú formu života,

tak jediným logickým záverom by bolo, že sme na to nutne potrebovali obrovské množstvo inteligencie. Záver by netvrdil, že na to, aby život pôvodne vznikol, vôbec nebola potrebná žiadna inteligencia. Všetko, čo tieto experimenty dokazujú, je, že inteligentný dizajn (inteligencia) je pre vznik života nutnosťou.

Časopis New Scientist dňa 17. januára 2009 na str. 29 uviedol: „V našom poznaní o tom, ako vznikol život aj naďalej zostávajú obrovské medzery. Prvým genetickým materiálom možno bola RNA, ale rovnako ním mohla byť aj iná neznáma molekula. A aké bolo prostredie ranej Zeme, v ktorom sa zrodil život? Stalo sa to v termálnej vode sopečného pažeráka na dne hlbokého mora, na mrazivom ľade polárneho oceánu alebo vo vriacom kotle ílu a vody...? Jednoducho: nevieme.“ Vtedy, v tých prvých rokoch, keď Charles Darwin písal o týchto témach, špekulácie snád' tvrdili, že, možno, v nejakom teplom jazierku z nejakých chemikálií mohol vzniknúť prvý život. Myslím, že dnes by bol veľmi sklamaný, keby videl, aký malý „pokrok“ sa v tejto oblasti dodnes urobil.

George Wald, ktorý žil v päťdesiatych rokoch minulého storočia, napísal článok „Nechcem veriť...“ (The Origin of Life, Scientific American, 191 (48), máj 1954) a v ňom uviedol: „Samovoľný (spontánny) vznik živého organizmu je nemožný...“ Pán Wald v roku 1967 získal Nobelovu cenu za medicínu. Ale keďže bol materialistom, tak nebol ochotný pripustiť závery, na ktoré dôkazy poukazovali. Ďalej píše: „Keď hovoríme o pôvode života, sú len dve možnosti: stvorenie alebo samovoľný vznik. Neexistuje tretia možnosť. Samovoľný vznik bol vyvrátený pred sto rokmi (Louisom Pasteurom, zakladateľom mikrobiológie – pozn. redakcie), ale to nás vedie k jedinému možnému záveru, záveru o nadprirodzenom stvorení. Z filozofických dôvodov to nedokážeme prijať, a tak radšej veríme tomu, čo je nemožné, že život vznikol samovoľne, náhodou!“

To je teda totálne priznanie. Takže v tých dňoch p. Wald už vedel, že je úplne nemožný samovoľný vznik života. Pozor! To nebola pozícia, že len zatiaľ nemáme odpoveď. On už bol presvedčený, že chemicky to nie je možné, ale absolútne lipol na tom, že Boh ako vysvetlenie vzniku života je neprijateľný. Odvtedy, čo napísal tieto slová, sa nič v tomto smere na tomto poli nezmenilo. Dodnes nemáme žiadne vedecké dôkazy o samovoľnom pôvode takzvaných jednoduchých buniek. Pritom žijeme v ére, kedy stále veľa inteligentných ľudí radšej verí, že je jednoducho nemožné, aby Boh mohol byť autorom života. Takáto viera nemá nič spoločné s vedeckými dôkazmi. Je to vyložene filozofický postoj.

2. Čo, ak by Darwin vedel o dôkazoch ultrarýchleho vzniku fosílií?

Máme vyhynulého morského plaza (Ichtyosaurus) a fosília zachytáva moment, na ktorej to vyzerá, že práve rodí mláďatko. Dokonca vidieť oko mláďatka a ono sa rodí chvostom dolu. Máme fosilizovanú rybu, ktorá práve prehĺta menšiu rybu. Bez toho, aby sme teraz zachádzali do detailov, je toto zjavným dôkazom toho, že vznik fosílií sa dá najlepšie vysvetliť rýchlym pochovaním.

O fosílnom kvete *Florissantia* sa tvrdí, že má 45 miliónov rokov a pritom jeho vek sa vôbec nedá určiť a ani vek vrstvy, v ktorej bol nájdený, lebo v nej nie sú prítomné žiadne rádioaktívne prvky.

Samotné dôkazy, ktoré máme v horninách, mocne svedčia proti miliónom rokov. Celý záznam o fosíliách je najlepšie vysvetlený katastrofizmom – rýchlou katastrofou.

3. Nedostatok skutočných prechodových foriem vo fosílnom zázname

Osobne som presvedčený, že by Darwin bol sklamaný, keby videl, ako jeho predpovede na poli paleontológie zlyhali. Napríklad: Predpovedal, že sa má neskôr objaviť množstvo skutočných prechodových foriem a že by sme v horninách mali mať záznam o tom, ako sa jeden typ organizmu zmenil na úplne, zásadne iný typ organizmu. Nasledovne v spojitosti s prechodovými medzičlánkami povedal: „Geológia (myslel tým na geológiu jeho dní) ich rozhodne nepredkladá/neodkrýva“, ale predpovedal, že sa nájdu neskôr. Realita je ale taká, že máme len zopár takých fosílií, o ktorých sa aj medzi „expertmi“ evolúcie stále len diskutuje, či by prechodovými typmi mohli byť, alebo nie.

Stephen Jay Gould bol gigantom evolučnej teórie v dvadsiatom storočí. Bol profesorom paleontológie na Harvardskej univerzite a prehlásil (1977): „Absencia prechodových foriem vo fosílnom zázname pretrváva ako obchodné tajomstvo paleontológie. Aby sme zachovali našu preferovanú správu o evolúcii prostredníctvom prírodného výberu, naše údaje vnímame ako také zlé, že v nich nevidíme samotný proces, o ktorom tvrdíme, že ho študujeme.“ Takže absenciu prechodových foriem vo fosílnom zázname nazýva tajomstvom. Prečo takéto priznanie? Preto, lebo veľmi dobre vedel, že v populárnych publikáciách a časopisoch sa táto absencia vôbec nepriznáva. Práve v nich sa tvrdí presný opak, keď sa popularizátori vedy snažia trvať na tom, že „predsa máme tisícky prechodových foriem“. Otázka teda znie: Komu

budeme teraz veriť? Nejakej publikácii a autorovi populárneho článku, alebo jednému z najpoprednejších expertov? Pritom profesor Gould vôbec nebol zástanca stvorenia. Bol to marxista a antikreacionista, úplne odovzdaný a presvedčený evolucionista, ale keď došlo na fakty, prejavil neporovnateľne väčšiu úprimnosť, než to bežne vidíme v širokom spektre evolucionistov.

Možno ste už videli publikované rôzne série obrázkov, v ktorých sa kreslí, ako sa jedno zviera postupne evolučne premenilo na iné. Príkladom môže byť séria, podľa ktorej sa údajne suchozemské zviera pretransformuje na veľrybu. To je jedna z ikon evolúcie podobná tej sérii obrázkov, podľa ktorých sa tvor podobný opici postupne v čase zmení na človeka. Už sme videli takéto obrázky? Pritom opäť a opäť poprední experti evolucionisti priznávajú, že sú to nevedecké obrázky.

Ale keď bežný človek narazí na takéto série vysvetlení, čo mu v tej chvíli prebehne myslou? Aha, jeden druh zvierat sa premenil postupne v čase na úplne iný druh – lebo mu to hovoria vedci. To je jednoducho situácia, kde porovnávame hrušky s jablkami. Lebo faktom je, že tie zmeny, ktoré pozorujeme v rámci jedného druhu dnes, nemajú vôbec žiadny dopad na to, čo chce evolúcia tvrdiť o vzniku všetkých rozmanitých foriem života.

Henry Gee, redaktor časopisu The Free Press, v roku 1999 prehlásil: „Žiadna fosília nie je pochovaná s rodným listom. Toto spolu so zriedkavosťou výskytu fosílií znamená, že v skutku nemôžeme pospájať fosílie do reťazcov príčiny a dôsledku akýmkoľvek platným spôsobom... Vziať postupnosť fosílií a tvrdiť, že predstavuje vývojový reťazec, nie je vedeckou hypotézou, ktorú je možné overiť, ale len obyčajným vyhlásením, ktoré je platné asi tak ako rozprávka na dobrú noc. Pobaví, možno aj poučí, ale nie je vedecká.“ Pritom Henry Gee nie je žiadny priateľ

a zástanca stvorenia.

Možno ste počuli o knihe Richarda Dawkinsa, ktorej názov sa dá preložiť Evolúcia – najväčšia šou na zemi. Uvážme, čo on predložil ako najlepší dôkaz toho, že máme prechodový medzičlánok. Je to fosília korytnačky, ktorá má polovičný pancier a o ktorej sa tvrdí, že má byť dvesto miliónov rokov stará. Profesor Dawkins hovorí: „Toto je prvotriedny chýbajúci medzičlánok.“ Toto jeho prehlásenie sa má odvíjať od vedeckého článku uverejneného v roku 2008, v ktorom bol publikovaný nález tohto tvora.

Tento tvor má zhruba 30 cm na dĺžku. Má brušnú časť panciera, ale na chrbtovej časti má len široko rozložené rebrá. Dawkins tvrdí, že „toto je ten chýbajúci medzičlánok! To je tvor, ktorý je na ceste smerom k úplnej korytnačke.“ Na rozdiel od súčasných korytnáčiek, ktoré majú zrohovatenú papuľku a nemajú žiadne zuby, tento tvor nejaké zuby má. Jeho plný latinský názov to jednoducho aj vyjadruje: zubatá korytnačka s polovičným pancierom. Ale ak toto je chýbajúci medzičlánok, tak to znamená, že na ceste k súčasnej korytnačke došlo k strate zubov, čo znamená, že došlo k strate informácie. Ale ak po ceste dochádza k strate informácie, nie je to nepomáhanie evolúcii, nie je to evolučná zmena, vývoj smerom dopredu. Potrebujeme vysvetliť: „Čo to bolo za tvora?“ Keďže nemal pancier na chrbtovej časti, môžeme predpokladať, že to bol schopnejší, agilnejší plavec, ale nemáme žiadny dôkaz, že tento organizmus je na ceste stať sa niečím iným.

V tom istom čísle časopisu, v ktorom bol publikovaný tento nález, dvaja kanadskí biológovia totálne odmietli tvrdenia, že by tento tvor mohol byť medzičlánok korytnačky. Dokonca tvrdili, že toto je potomok tvora, ktorý mal pôvodne celý pancier, ale počas evolučného vývoja stratil pancier na chrbtovej časti – a píšú tam: „To nás vedie k možnosti, že morfológia jeho panciera

nie je primitívna, ale naopak, je špecializovaná a prispôsobená.“ Rozumieme, kde väzí problém? Jedna skupina evolucionistov tvrdí: „Tento tvor sa vyvinul z tvora s plným pancierom, ale teraz už nemá plný pancier.“ Iná skupina evolucionistov tvrdí presný opak: „Ešte je len na ceste k plne vyformovanej korytnačke, ale raz si plný pancier vyvinie.“ Inými slovami: Je úplne jedno, ktorú verziu si vyberiete. Stále podľa nich máte dôkaz evolúcie. S istotou môžeme povedať len jedno: Teória, ktorá úplne protichodnými spôsobmi vysvetľuje ten istý fakt (nález), koniec koncov nič nevysvetľuje a takáto teória je úplne nanič.

4. Zložitosť bunkovej či molekulárnej biológie

Čo by Darwin povedal, keby vedel, koľko toho dnes už vieme o bunkovej biológii? Povedzme si napríklad, ako prebieha vývin ľudskej ruky a žabej nohy. To, ako vyrastú prsty na ruke bábätko, než sa ešte len narodí, je úplne iný proces ako proces pri vývine prstov na nohe u žabky. U ľudskej bytosti najskôr vznikne niečo ako púčik. Končatinový púčik sa sformuje v celku a vo vnútri tohto „púčika“, v tomto vnútornom priestore sa postupne vyformujú prsty. Potom postupne to, čo netvorí prsty (zvyšný materiál), sa odstráni a z „púčika“ ostanú len prsty. To celé sa deje procesom, ktorý sa volá apoptóza. Ale u žaby proces rastu „prstov“ prebieha inak. U žabky je to tak, že všetky jej prsty sa „naťahujú“ postupne bunkovým delením, rastú do priestoru, akoby boli vyťahované.

Apoptóza je proces, ktorý prebehne podľa zabudovaného programu, pri ktorom odstránenie nepotrebných buniek v „púčiku“ nespôsobí žiadnu škodu organizmu. Môžeme povedať, že nepotrebné bunky v „púčiku“ sú zrecyklované. Inými slovami: všetky bunky v našom tele majú istú naprogramovanú dĺžku života a keď príde ich čas, tak sa odstránia zo scény, sú zrecyklované. Celý proces apoptózy sa nachádza v každom jednom živom organizme, aký sme

kedy skúmali.

Embryonálna cesta vývinu u človeka je úplne iná, než je u žaby. Toto samé osebe predstavuje zásadný problém pre evolúciu, lebo v evolúcii sa tvrdí, že embryonálne cesty sú rovnaké v oboch prípadoch, lebo sa predpokladá, že obojživelníky sú dávnymi predkami cicavcov.

Rast živého organizmu je komplexný proces, ktorý má genetickú podstatu, genetickú informáciu, ktorú nachádzame vo všetkých živých tvoroch, vrátane človeka. Darwinizmus ale od nás chce, aby sme dospeli k takejto viere: Boli milióny rokov, nebol plán, nebol zámer. Celá bunková sústava sa poskladala sama od seba, z jednoduchých chemikálií, niekde tam, dávno, v neznámej minulosti.

Ďalší príklad. Vo vnútri bunky nachádzame pozoruhodný maličký, kráčajúci molekulárny stroj, ktorý má názov kinezín. Je to taký malý „molekulárny poštár“. Nesie vo vaku balíček bielkovín a roznáša ich z miesta, kde boli vyrobené, na miesto ich určenia. Pritom na ich povrchu má adresné štítky, kam ich má doručiť, takže vie, kam sa bielkoviny majú dostať. Opäť otázka: Takáto molekulárna sústava sa sama poskladala v čase bez toho, aby niekto tomuto dal plán, aby niekto určil jej účel?

Samozrejme, je to otázka viery v to, že Boh dal komplexnosť, ktorú nachádzame v bunkách. Pritom to neprotirečí žiadnemu princípu, s ktorým sa stretávame vo vede. Dáva to perfektný argument pre vieru v to, že aj ľudská inteligencia má pôvod v inteligencii a informácia má zdroj v nejakej mysli.

5. Genetické hranice evolúcie

Všetky inštrukcie pre výrobu množstva ďalších tisícok molekulárnych strojov sú uložené v DNA. Je to ohromný a jedinečný spôsob uloženia informácií. Všetky naše najlepšie technológie sa môžu len v hanbe pozerať na DNA.

Ak pritom nie je pri vzniku DNA prítomná žiadna myseľ, žiadny plán, materialisti potom musia vysvetliť, odkiaľ pochádza táto informácia, akou je molekula DNA. Profesor Paul Davies je presne tou osobou – je materialista a od neho pochádza nasledovné vyjadrenie: „Život je viac než len zložité chemické reakcie. Bunka je aj systém, ktorý skladuje a spracováva informácie a ktorý sa reduplikuje. Musíme vysvetliť pôvod týchto informácií a spôsob vzniku tohto zložitého zariadenia spracovávajúceho informácie.“ On je presvedčený evolucionista, ale predsa tu veľmi úprimne hovorí, že je pravdou, že nikto na svete nedokáže naturalisticky (materialisticky) vysvetliť, aký je pôvod digitálnej informácie, ktorú nachádzame v živých bunkách.

Mutácie ani prírodný výber nám v tomto vôbec nepomôžu. Pani L. Margulis bola vedcom a bola úplne odovzdaná evolučnej viere, ale zároveň vyjadrovala obrovský nesúhlas s Richardom Dawkinsom. Hovorila: „V mutáciách niet odpovede na evolúciu“. Jej výrok v tomto smere znie: „Hromadenie mutácií nevedie k vzniku nových druhov. Dokonca ani nových orgánov či tkanív. Mutácie majú sklon vyvolať chorobu, smrť či chyby.“ Pritom evolúcia potrebuje, aby v čase povstali úplne nové množstvá informácií, ktoré tu predtým vôbec neboli. Nielen kvôli tomu, aby vznikli nové enzýmy, nové bielkoviny, ale aj kvôli tomu, aby vzniklo nové svalové tkanivo, ktoré tu predtým vôbec nebolo; tkanivo pre novú nervovú sústavu tam, kde nervové tkanivá predtým vôbec neboli. Treba pritom „vymyslieť“ úplne nové orgány. Toto mutácie nedokážu! Mutácie vôbec nedokážu vykonať to, čo sa od nich čaká. Skoro vždy zisťujeme, že mutácie sú buď neutrálne, alebo sú skôr škodlivé.

Pokusy na rôznych živých tvoroch ukázali, že mutácie síce spôsobili zmeny, ale v úplne zlom smere v porovnaní s tým, čo by mala urobiť evolúcia, čo sa od evolúcie očakáva. Mutácie spôsobili zmeny, ktoré vôbec neboli na prospech. Vypnúť informáciu (stratiť informáciu) je jedna vec, ale ak by mala prebehnúť evolúcia typu z jednoduchých molekúl na človeka, potom by musela úplne nová informácia náhodne vzniknúť v genóme.

6. Čo Biblia naozaj učí o stvorení

Niž z toho, čo poznáme v genetike, v biológii, nie je v rozpore s výpoveďami knihy Genezis. Výpovede Biblie sú v úplnej harmónii s tým, čo vieme z modernej biológie. V Genezis 1:21-25 čítame, že všetko bolo stvorené podľa druhu. Biblické slovo druh je slovo významovo širšie v

porovnaní so súčasným slovom druh. To ale nutne neznamená, že sa zvierá v rámci svojho druhu už nijako nemôže meniť – ale to znamená, že zmeny majú svoje hranice – druh zostáva druhom. Existujú rôzne variácie mačiek, ale stále sú to mačky, a nie psy. Táto skúsenosť je v zhode s výpoveďou Biblie – všetko bolo stvorené podľa svojho druhu. Všetky druhy existujú už od okamihu stvorenia v stvoriteľskom týždni.

Ak máte doma psa, v skutočnosti si chováte vlka. To je vedecký fakt. Dokonca vedecké označenie psieho druhu *Canis lupus* v skutočnosti označuje vlka (*Canis lupus* = vlk dravý). Pes domáci je domestikovaný *Canis lupus*. Vlci sa môžu páriť s domácimi psami, čo ukazuje na obrovskú variabilnosť v rámci druhu. Ale nemáme žiadne genetické dôkazy, že by sa zo psov mohlo splodiť niečo iné než psy – a to je v súlade s tým, čo čítame v Genezis. Stvoriteľ dal každému druhu hranice, ktoré žiadna zmena neprekročí.

Povedzme si úprimne jednu vec. Mnohí ľudia si myslia, že kresťania sú tvormi s podobným spôsobom života ako pštros. Údajne ignorujeme (kresťania) vedecké dôkazy. To je ale prekrútenie toho, ako to v skutočnosti je. Vedecké fakty, na ktoré som v celej prednáške poukázal, sú len vrcholom ľadovca, ktorý svedčí proti evolúcii.

Dr. Philip S. Skell bol veľmi uznávaný vedec. V článku z roku 2005 „Prečo sa odvolávame na Darwina?“ v spojitosti s darvinistickú evolúciou píše: „Môj výskum s antibiotikami počas druhej svetovej vojny zaiste nebol vedený porozumením pre darvinistickú evolúciu. Ani objav penicilínu Alexandrom Flemingom. Preveril som aj význačné objavy minulého storočia v biológii: objav dvojitej skrutkovice; charakterizáciu ribozómu; mapovanie genómov; výskum liečiv a reakcie liekov...“ Čítame ďalej: „Vyzvedal som sa aj u biológov, ktorí pracujú v oblastiach, kde by sa očakávalo, že darvinistická paradigma prinesie výskumu úžitok, ako napríklad objavenie sa

odolnosti voči antibiotikám a pesticídom. Aj tu, ako kdekoľvek inde, som zistil, že Darwinova teória neposkytla žiadne zreteľné vedenie, ale bola len zavedená ako zaujímavá poznámka na okraj až po prelomovom objave.“ Pre evolúciu, ako je všeobecne prijímaná, je aj toto konštatovanie smrteľným zásahom.

Dovolil by som si ukončiť prednášku zamyslením nad tým, čomu by Darwin veril, ak by naozaj pochopil, čo učí Písmo o stvorení. Možno vás to prekvapí, keď poviem, že mne sa v podstate Darwin v svojich spisoch javí ako veľmi úprimný človek. Prečítal som jeho autobiografiu, prečítal som množstvo jeho listov. Dokonca poviem, že skôr mi ho je ľúto. Dovolím si povedať, že úprimne hľadal to, o čom bol presvedčený, že bude pravdou. Samozrejme, bola to ľudská bytosť so všetkými zložitostami ľudského bytia, taká, ako sme aj my, ale určite to nebol nejaký militantný (bojový) ateista. Rozhodne poviem, že by som dnes mal k nemu viac rešpektu než k ľuďom, ako je Richard Dawkins, ktorí sú vyložene militantní ateisti. Samozrejme platí, že jeho myšlienky boli nebezpečné, priniesli zlé ovocie a prinášajú ho už dlhých 150 rokov, čo je nesmierne zlé. Ale to nie je len Darwinova vina. Celý vtedajší západný svet bol už plný kompromisov s biblickou vierou a zrely na to, aby prijal Darwinove myšlienky.

Darwin svoju kariéru začal tým, že sa najprv pripravoval na službu v cirkvi. Vychádza mi ale, že nikdy plne nechápal význam toho, čo je uvedené v knihe Genezis. Že si vôbec neuvedomoval plný význam toho, čo Písmo učí o páde človeka a dospel k učeniu, ktoré dnes nasleduje veľké množstvo ľudí. Teda to, že za našu existenciu vďačíme miliónom rokov krviprelievania, zápasov, bojov o existenciu. Evolúcia je úplne iný príbeh o smrti než ten, ktorý čítame v Písmach. Z Písma je úplne jasné, že smrť je votrelec, ktorý vošiel do dokonalého sveta, ktorý pôvodne Boh stvoril. Boh sám nazval pôvodne stvorený svet veľmi dobrým (Genezis 1:31). To nebol svet mutácií, chorôb, trňov a rakoviny. Toto má úzku súvislosť s evanjeliom, s posolstvom o Pánovi Ježišovi, lebo v samotnom strede kresťanskej viery sa nachádza skutočnosť, že „Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písiem“ (1. Korinským 15:3) a apoštol Pavol učil, že sa musíme odvrátiť od svojich hriechov a činiť pokánie a potrebujeme prijať tú dobrú správu, že Ježiš Kristus je Spasiteľ z hriechov. Charles Darwin toto úplne odmietol. Pýtame sa „Prečo?“

Jeden dôvod je ten, že vôbec neveril, že by smrť bola následok hriechu. Ale toto podkopáva potom akúkoľvek vieru v evanjelium. Smrť pre neho bola súčasťou evolučného procesu. V jednom svojom liste, len dva roky predtým, než zomrel, napísal toto: „Je mi ľúto, ale musím Vám oznámiť, že neverím, že Biblia je Božím zjavením, a preto ani neverím, že Ježiš Kristus je Boží Syn.“ Keďže veril, že Genezis sú len mýty, nakoniec zaujal postoj, že celá správa o Kristovi a o jeho smrti, je od vecí. Chápem Darwina tak, že nikdy dostatočne nepochopil pád človeka a obzvlášť dôsledky tohto pádu na celú sféru biológie a biosféry na zemi. Apoštol Pavol učí o páde človeka a nadväzuje na to, čo už učí Genezis: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľuďí, pretože všetci zhrešili“ (Rímskym 5:12). Je pravda, že sa táto pasáž špecificky dotýka ľudskej smrti, ale v Rímskym 8:18-22 čítame, že sa hriech dotkol nakoniec celého stvoreného sveta.

Toto dobre chápe dokonca množstvo sekulárnych humanistov. Tu je výpoveď jedného z vedcov, evolucionistu, ktorý toto uznáva. Volá sa Peter Bowler a hovorí toto: „Ak by kresťania akceptovali, že ľudstvo je produktom evolúcie – i keby sme evolúciu chápali ako prejav Božej vôle – potom celá myšlienka (konceptia) počiatočného hriechu by musela byť preinterpretovaná (opätovne a inak)“. A pokračuje: „[Ak] Nevypadli sme z pôvodného stavu milosti v záhrade Eden. [Ak] Povstali sme postupne z nášho zvieracieho pôvodu. A ak neexistoval hriech, z ktorého by sme potrebovali byť zachránení, aký zmysel potom malo Kristovo utrpenie na kríži? Kristus sa tak stal len dokonalým mužom, ktorý nám ukázal, v čo môžeme dúfať, že sa z nás stane, keď evolúcia bude napredovať smerom k dokonalejšiemu.“ Darwin videl, že v prírode okolo neho je smrť, úpadok, utrpenie. Ale presne tak, ako na to poukazuje Peter Bowler, neostal (nebol) u neho žiadny priestor pre Boha Biblie.

Ale Biblia učí zásadne niečo iné, ako predložil Darwin. Na začiatku to bol veľmi dobrý svet. Tento svet však bol úplne zničený hriechom, keď po páde človeka do hriechu prišla naň kliatba. Darwin toto, podľa mňa, vôbec nepochopil. Dopad darvinistickej evolúcie je dnes ešte ďaleko väčší, než bol za Darwinových dní. Nedá sa vôbec poprieť, že Darwinove myšlienky zmenili svetonázor celých generácií – generácie za generáciou. A keď sa z ateizmu postupne stal viac a viac intelektuálne uznávaný svetonázor, niektorí z evolucionistov veľmi odvážne začali tvrdiť

prevratné a závažné veci. Začali tvrdiť, že evolúcia je odpoveďou na všetky veľké a dôležité životné otázky. Začali tvrdiť a presadzovať, že „vôbec nepotrebujeme náboženstvo, aby nám dalo/dávalo odpovede“. Uznávaný žurnalista a politický korešpondent BBC Andrew Marr vyhlásil: „[Darwin] nás navrátil k prírode, k jej zázraku, k jej sláve a k jej nebezpečenstvu. Darwinova teória evolúcie spochybňuje takmer všetko o nás, o čom sme sa domnievali, že poznáme: odkiaľ pochádzame, prečo sa správame tak, ako sa správame, i pôvod našej morálky.“

Neprijmeme výpoveď, ktorú niektorí ľudia o veriacich v evanjelium opakujú, a to, že tým, že veria v stvorenie, úplne zabudli na vedu. Že kresťanská viera a veda sú dve úplne odlišné ríše, ktoré nemajú nič spoločné.

Nestotožňujem sa s tým, že by evolučné učenie bol vedou a tvrdím, že už absolútne nemá čo povedať k veľkým otázkam života. Som toho názoru, že keby Charles Darwin dnes žil, tak by mal veľmi veľké a vážne dôvody, aby si celé svoje učenie odznova premyslel.

Redakčný a skrátený prepis rovnomennej prednášky prednesenej na konferencii Stvorenie a súčasná veda, Žilina 2012 (prednáška č. 4). Audiozáznam celej prednášky sa nachádza na adrese (linke) <http://solas.sk/konferencie/audio-zaznamy-prednasok-konferencia-2012>

